

Arrest

nr. 97 622 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 augustus 2012.

1.3. Op 17 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 september 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent minderjarig en verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Bagram (provincie Parwan) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent zes maanden naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in het voorjaar van 2011. Op 11 juli 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u gans uw leven met uw ouders en jongere broer in het dorp Aroki. Uw vader onderhield jullie gezin met zijn bezigheden als landbouwer. U en uw broer hielpen hem daarbij. Toen de taliban op een dag naar Aroki kwamen, op zoek naar informanten die ze konden aansprakelijk stellen voor geleden nederlagen, en om bovendien hun offensief verder te zetten in uw dorp, slaagde uw vader er met succes in hen een halt toe te roepen. Dit was niet naar hun zin, maar desondanks lieten ze die dag het dorp verder ongemoeid. De volgende ochtend werd uw vader, tijdens zijn dagelijkse jachtpartij, het slachtoffer van een bomaanslag. De taliban waren immers van mening dat uw vader de gezochte spion was. De daaropvolgende dagen werd uzelf nog tot twee maal toe per brief aangewezen als de zoon van een informant, die bijgevolg hetzelfde lot moest ondergaan als uw vader. Uw moeder vond het nu echter welletjes en gaf u in handen van een smokkelaar die u via de provincie Nimroz uiteindelijk naar België bracht. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolgving door de Taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit legt u een kopie van uw taskara voor, afgeleverd op 22 hoet 1390 Afghaanse kalender (12 maart 2012 Gregoriaanse kalender), een opsporingsverzoek via Tracing van het Rode Kruis van uw moeder en uw broer, en tevens twee rodekruisberichten heen en weer tussen u en uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat weinig geloof kan worden gehecht aan uw vaders profiel als (actief) lid van de politieke partij Jamiat-i-Islami. U verklaarde eerder tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader lid was van Jamiat-i-Islami (zie vragenlijst DVZ, dd. 21/11/2011, p.2), en ook tijdens het gehoor op het CGVS haalt u aan dat uw vader "bij de Jamiat partij" was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 27/08/2012, p.9). Nochtans reikt uw uiteenzetting, wanneer het Commissariaat-generaal u verzoekt uit te weiden over uw vaders bezigheden voor die partij, niet verder dan wat algemeenheden. U verklaart niet te weten wat hij deed voor de partij, daar u nog een klein kind was, maar geeft wel aan dat "hij u verhalen vertelde over de oorlog en de gevechten". Verder kan u nog vertellen dat "de enige politicus van Jamiat die nog leeft, Commandant Bismillah is", en dat "velen dood zijn". U weet voorts niet of uw vader commandant was, of zelfs maar "wat hij juist deed" en doorgevraagd of uw vader iets deed voor Jamiat, antwoordt u andermaal ontkennend en heet het plots dat "hij u nooit iets vertelde over zijn activiteiten bij Jamiat". Nog los van het feit dat deze opmerking niet strookt met uw eerdere bewering dat uw vader u wel degelijk "verhalen over oorlog en gevechten vertelde", lijkt u zich nu te willen losrukken uit de verwarring. Wanneer het Commissariaat-generaal het immers over een ander boeg gooit en u vraagt of uw vader soms weg was om te werken voor Jamiat, lijkt u zich eerst nog te verspreken wanneer u precisering vraagt door tegen te werpen: "nu of ervoor?". Gevraagd of hij 'ervoor' soms weg was, houdt u vol dat u "het zich niet kan herinneren, daar u een kind was" en over het heden verklaart u plots dat "Jamiat zelfs niet meer bestaat daar", en dat uw vader " bezig was met zijn werk als landbouwer" (CGVS, p.9). U vat dan ten slotte samen dat "u zich niet kan herinneren dat uw vader ooit weg was" en dat u uw vader hielp op het veld (CGVS, p.10), beweringen die bewijzen dat uw vader zich allerm minst een lidmaatschap van een politieke partij leek aan te meten. Dat uw vader zich de wrok van de taliban op de hals heeft gehaald, verklaart u doorheen het gehoor overigens zelf helemaal niet door zijn lidmaatschap van een politieke partij, maar wel door zijn vermeende afradend gesprek met de taliban. U beweert immers dat de taliban pas dan "dachten dat hij de spion was" (CGVS, p.10 – 11).

Ook aan die aanvaring die uw vader had met de taliban, de dag voor zijn dood, kan echter geen geloof worden gehecht. Zo poneert u eerst dat “de Amerikanen en het nationale leger naar jullie dorp kwamen” (CGVS, p.10 en p.12) en zelfs dat er “vliegtuigen aan en af vlogen” (CGVS, p.12). De bewering dan dat de taliban bij klaarlichte dag, of zoals u het stelt “na het middaggebed, toen de mensen de moskee verlieten” (CGVS, p.11), doodleuk het dorp gaan binnentreden met “wapens en raketlanceerders” (CGVS, p.11), houdt geen steek. Overigens duikt in uw weergave van hun eisen aan de dorpelingen een belangrijke tegenstrijdigheid op. Enerzijds houdt u vol dat “de taliban van jullie eisten dat jullie tegen de Amerikanen en het nationale leger moesten vechten” (CGVS, p.10) en dat “uw vader hen zei dat jullie niet tegen de Amerikanen wensten te vechten” (CGVS, p.11), maar even later, wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met een bedenking hierover, verandert u het geweer van schouder en heet het dat “u dat nooit gezegd heeft” en dat “uw vader hen gewoon had gezegd niet te vechten in het dorp” (CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk. Dat overigens, als reactie op uw vaders bezwaren, de taliban het dan maar afdruipen is op zichzelf volkomen ongeloofwaardig, ook al waren ze volgens uw vader “heel boos” (CGVS, p.11). Geconfronteerd met deze overpeinzing, haalt u als reden voor hun aftocht net dat argument aan dat hun binnenkomst in het dorp bij klaarlichte dag überhaupt zo onwaarschijnlijk maakte, namelijk dat “het nationale en Amerikaanse leger in de buurt waren” (CGVS, p.12). Dergelijke inconsistenties en flagrante tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering dat de confrontatie van uw vader met de taliban heeft plaatsgehad en dat deze de directe aanleiding was van de dood van uw vader.

Ten slotte vallen er nog andere argumenten op te sommen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo kan u niet verklaren waarom de taliban een aanslag pleegden op uw vader aan de hand van het ingewikkeld opzet van een bom met een draad eraan verbonden “die van het bos naar de plaats van de explosie ging” (CGVS, p.12). Geconfronteerd met de bedenking dat het toch gemakkelijker ware geweest uw vader neer te schieten – hij ging volgens uw verklaringen toch bijna elke ochtend alleen jagen (CGVS, p.12 en p.13) – besluit u dat u het ook niet begrijpt (CGVS, p.12). De gedachte dat de taliban zich zouden uitputten in een dergelijke montage om één man te executeren, hierbij bovendien het risico lopend de verkeerde man te treffen, houdt geen steek. Wanneer het Commissariaat-generaal u immers vraagt hoe de taliban zeker konden zijn dat ze de juiste persoon gingen doden, geeft u toe dit niet te weten (CGVS, p.13). Bovendien legt u zelf uit dat de zogenaamde ‘Baremanz’ (jachtschuilplaats), waar uw vader, volgens uw verklaringen het leven liet, behalve door uw vader, ook nog door anderen werd gebruikt (CGVS, p.13 en 14). Deze redenering toont aan dat het niet noodzakelijk uw vader was die het doelwit was van de ontploffing, en dat u uw vrees voor vervolging vanwege uw familieband met uw vader, bijgevolg niet geloofwaardig kan maken. Verder legt u nog enkele flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u enerzijds dat u na de dood van uw vader “niet één nacht bent thuis geweest” omdat u “zich verborg” (CGVS, p.15), wat u overigens al eerder aanbracht toen u zei dat u “zich ongeveer 10 dagen heeft verborgen toen uw problemen begonnen” (CGVS, p.6). Anderzijds heeft u het over de dreigbrief die u, hoewel naar jullie huis gebracht, niet had gezien “toen u ‘s ochtends vertrok”, en ook nog over het feit dat u “het land aan het irrigeren was” toen de brief kwam (CGVS, p.15). Ook over de inhoud van de brief verklaart u één keer dat “ze u wilden omdat u als zoon van een spion ongetwijfeld ook spion zou worden” (CGVS, p.11), en de volgende keer bleek u “slechte dingen te hebben gezegd tegen hen”, waardoor u “uw vaders lot zou delen” (CGVS, p.15). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen over de laatste dagen vóór uw vlucht uit Afghanistan en over de dreigbrieven van de taliban - toch op zijn minst essentiële aspecten van uw asielrelaas – doen de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling staan.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten.

De documenten die u voorlegt (de kopie van de taskara, het opsporingsverzoek en de rodekruisberichten) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zij bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van

de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Bagram te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan in de eerste helft van 2011 verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. De veiligheidsproblemen blijken zich voornamelijk in de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi voor te doen terwijl de meeste andere districten als rustig worden beschouwd. Hoewel er zich ook in het district Bagram veiligheidsincidenten voordeden, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagram van de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Bagram aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat aan de motiveringsplicht niet op voldoende wijze is voldaan, dat het commissariaat-generaal geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verwijst naar de verklaringen die hij heeft afgelegd omtrent het feit dat zijn vader lid was van de partij Jamiat-i-Islami en stelde dat hij enkel wat algemeenheden kan vertellen over de bezigheden van zijn vader voor de partij. Hij meent dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening houdt met zijn jonge leeftijd, dat de voornoemde partij stopte als actiegroep/partij bij de omverwerping van de taliban eind 2001 en dat hij op dat moment vier jaar oud was. Verzoeker vervolgt dat hij zich van die periode weinig of niets kan herinneren hem niet ten kwade kan worden geduid, dat de commissaris-generaal blijkbaar verwacht dat hij zich alles wat op zeer jonge leeftijd heeft voorgedaan perfect kan reproduceren, dat dit niet ernstig is. Verzoeker geeft aan dat hij weliswaar op de hoogte was van het feit dat zijn vader lid was van de voormelde partij doch dat er hem nimmer werd meegedeeld in detail wat de taak van zijn vader was binnen deze partij. Hij wijst erop dat de meeste informatie die hij verkregen had, informatie uit tweede hand was en dat politieke activiteiten in Afghanistan niet worden besproken met zeer jonge kinderen. Verzoeker stelt dat hij enkel van het bestaan van de partij afwist en enkel kon vertellen hetgeen hij werkelijk wist van de partij. Hij herhaalt dat het hem, gezien zijn jonge leeftijd, niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen details kon vertellen over de politieke bezigheden van zijn vader.

Verzoeker verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing betreffende verzoekers warrige uitleg omtrent het feit of zijn vader soms weg was van huis voor de partij en stelt dat hij zich dat allemaal niet meer kan herinneren gezien de jonge leeftijd die hij had toen zijn vader lid was van de partij.

Waar de commissaris-generaal van mening is dat aan de aanvaring dewelke zijn vader had met de taliban daags voor zijn overlijden geen geloof kan worden gehecht, volhardt verzoeker in zijn afgelegde verklaringen. Hij stelt dat zijn vader enkel en alleen er voor heeft gezorgd dat de taliban geen gevecht organiseerde in hun dorp, dat gezien het klaarlichte dag was en gezien de aanwezigheid van het Amerikaanse leger in de buurt, er door de taliban geen acties ter plaatse werden ondernomen. Hij vervolgt dat, gezien de taliban het verzet van zijn vader onaanvaardbaar achtte, daags nadien een aanslag werd georganiseerd op zijn vader, met de dood tot gevolg. Verzoeker geeft aan dat de manier waarop de aanslag door de taliban werd georganiseerd door hem werd besproken op het commissariaat-generaal gedurende het interview, dat hij geen andere uitleg kan verschaffen waarom de taliban zijn vader op die manier om het leven hebben gebracht. Hij meent ook dat, gezien zijn jonge leeftijd, het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij hieromtrent geen uitleg kan geven, dat hij enkel en alleen kan vertellen hetgeen aan hem werd meegedeeld na de dood van zijn vader. Verzoeker stelt dat hij na het overlijden van zijn vader bijna niet meer naar huis is gegaan uit schrik dat hij hetzelfde lot zou ondergaan als zijn vader omdat hij de oudste zoon van zijn vader was, dat hij zich zoveel mogelijk verborg opdat problemen met de taliban zo konden vermeden worden, dat hij slechts enkele keren naar huis is gegaan om zijn moeder gerust te stellen, dat de dreigbrief door zijn moeder aan hem werd gegeven en dat in de dreigbrief gesteld werd dat hij hun doelwit was omdat hij de zoon was van een spion.

Aangaande het motief dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, wijst verzoeker er evenwel op dat de commissaris-generaal zich heeft gefocust op de ene aanvaring die zijn vader had met de taliban. Verzoeker stelt dat hij veel meer kan vertellen over de taliban en hun acties in hun regio, dat hierop door de commissaris-generaal ten onrechte niet werd ingegaan. Volgens verzoeker maken de algemene bekende informatie in verband met Afghanistan, gerelateerd aan zijn

verklaringen, aan de gegevens van het administratief dossier en de internationale rapporten, het aannemelijk dat hij zich niet zal kunnen beroepen op bescherming van zijn land van herkomst.

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn lage scholingsgraad, dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogen, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als verschillende keren in die richting heeft geoordeeld en wijst op een arrest van 31 januari 2008. Verzoeker herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen rekening werd gehouden met de leeftijd en zijn scholingsgraad, dat uit nalezing van het administratief dossier blijkt dat er *in casu* niet vertrokken werd van uit een 'free narrative' interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen.

Tevens wijst verzoeker erop dat hij voldoet aan het profiel om in aanmerking te komen voor vervolging door de taliban, dat zijn vader er immers van verdacht wordt te hebben samengewerkt met de overheid, dat dit uiteraard zijn consequenties heeft naar verzoeker toe als oudste zoon. Verzoeker verwijst terzake naar het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan', waarin volgens verzoeker duidelijk wordt gesteld dat zelfs kinderen die samenwerken of verdacht worden van samenwerking met de overheid het risico lopen om geëxecuteerd te worden. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en hij verwijst naar artikel 4.5 van de Europese Kwalificatierichtlijn. Verzoeker stelt dat hij thans coherente verklaringen aflegde die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten, dat indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, hij van oordeel is dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal aangeeft dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan moet blijken dat de situatie in Parwan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan dat er onder andere sprake is van ernstige schade indien de persoon een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst erop dat hij nog recentelijk in Afghanistan heeft gewoond en er niet betwist kan worden dat hij afkomstig is uit Parwan, district Bagram en dat zijn familie aldaar woont. Hij is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming vooreerst omdat de provincie Parwan als zeer gevaarlijk dient te worden beschouwd. Ter staving verwijst verzoeker naar twee internetartikelen, waaruit hij vervolgens citeert. Verzoeker meent dat duidelijk blijkt dat er in Parwan regelmatig aanslagen plaatsvinden zodat er geen veiligheid kan gegarandeerd worden. Eveneens meent verzoeker dat de commissaris-generaal omtrent de veiligheid zich geenszins baseert op recente informatie, dat uit recente berichtgeving van de website van de krant 'De Morgen' blijkt dat de veiligheidssituatie van het gebied waarvan hij afkomstig is erop achteruitgaat.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de commissaris-generaal geenszins kan gevolgd worden als hij stelt dat het district Bagram als geheel veilig kan worden beschouwd, dat dit een arbitraire beoordeling is gelet op het feit dat hij afkomstig is uit het dorp Aroki dat amper een twintigtal huizen kent, een gehucht van Niazi is en op amper 15 minuten wandelen van Afurchel ligt, het eerste dorp in het district Koh-I-Safi, een district dat door de commissaris-generaal wel als onveilig wordt beschouwd. Verzoeker meent dat het een feit is dat de taliban zich geenszins laat weerhouden door districtgrenzen. Verder wijst verzoeker erop dat hij in het verleden in het district Koh-I-Safi woonde (dat hij tot de stam Safi behoort), dat nog voor zijn geboorte zijn vader naar Aroki, net over de grens met het district Koh-I-Safi, verhuisde, daar het terrein er vlakker was en makkelijker te bewerken. Hij duidt erop dat de andere kant van de grens, met name Afurchel, een bergflank is wat niet toelaat op een makkelijke manier de grond te bewerken, dat daar evenwel overvloedig water uit de bronnen stroomt, wat de mensen uit de streek toelaat zich op gepaste tijde te bevoorraden van water. Verzoeker wijst er tevens op dat het gezin gronden heeft aan beide kanten van de vallei, met name in Bagram en Koh-I-Safi en dat hij geboren is in Koh-I-Safi en aldaar zijn taskara heeft bekomen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zelf diende toe te geven dat er zich in het district Bagram veiligheidsincidenten voordeden, dat hij hierover evenwel niet gedetailleerd is en zo de commissaris-generaal dit wel zou zijn uiteraard zou blijken dat het grensgebied tussen de verschillende bovenvermelde districten uiterst onveilig is. Vervolgens wijst verzoeker op de situatie in Khalai Jala, het eerste dorp in de provincie Kapisa dat zich eveneens in het grensgebied met Bagram – Koh-I-Safi bevindt, dat in dit gebied de taliban zeer actief is, dat de natuurlijke situatie in hun voordeel speelt: smalle vallei waar vliegtuigen van buitenlandse troepen moeilijk bij kunnen, hoge bergen met veel bos, ... Verzoeker stelt dat de taliban zich voortdurend

verplaatst vanuit Khalai Jala naar Safi, naar Niazi, naar Afurchel, ... Verzoeker duidt erop dat het zeer onrustig is en haalt enkele voorbeelden aan. Verzoeker wijst er bijvoorbeeld op dat een zekere Wasir de vliegtuigen had beschoten met een geweer en hij uiteindelijk werd doodgeschoten, dat enkele van voornoemde persoon zijn zonen bouwmachines voor wegen hadden tegengehouden en dat ze naderhand werden opgepakt door de Amerikanen. Verzoeker geeft aan dat deze voorbeelden slechts een kleine greep zijn uit de incidenten die zich op geregelde tijdstippen voordoen tussen aanhangers/volgers van de taliban en de buitenlandse troepen, alsook dat de recente contacten van verzoeker met zijn moeder dit enkel onderstrepen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het aangewezen is dat hij minstens zou gehoord worden over de veiligheidssituatie in het grensgebied door de commissaris-generaal nu er hierop tijdens het interview geenszins werd ingegaan. Ten slotte wijst verzoeker er ook nog op dat een vestigingsalternatief quasi onmogelijk is gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er belangrijke beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Verder meent verzoeker dat de verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat, in voorkomend geval, een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, dat indien hij teruggewezen zou worden naar Afghanistan, dit een zodanige psychische ontreddeering zal teweegbrengen. Verzoeker verwijst naar de reeds gevoerde argumentatie en stelt dat het UNHCR in haar nota 'Human Consideration with regard to return to Afghanistan', erop wijst dat personen die het slachtoffer werden van ernstige trauma's, zoals verzoeker, iedere vorm van behandeling zullen moeten missen.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd. Per aangetekend schrijven van 3 december 2012 legt verzoeker een brief neer van het Rode Kruis van 30 november 2012 met 4 bijlages, zijnde 2 brieven met vertaling betreffende de problemen die verzoekers vader zou hebben gekend en betreffende de situatie na verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Ter terechtzitting legt verzoeker zijn taskara neer.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De bestreden beslissing stelt terecht dat “aan die aanvaring die uw vader had met de taliban, de dag voor zijn dood, kan echter geen geloof worden gehecht. Zo poneert u eerst dat “de Amerikanen en het nationale leger naar jullie dorp kwamen” (CGVS, p.10 en p.12) en zelfs dat er “vliegtuigen aan en af vlogen” (CGVS, p.12). De bewering dan dat de taliban bij klaarlichte dag, of zoals u het stelt “na het middaggebed, toen de mensen de moskee verlieten” (CGVS, p.11), doodleuk het dorp gaan binnentreden met “wapens en raketlanceerders” (CGVS, p.11), houdt geen steek. Overigens duikt in uw weergave van hun eisen aan de dorpingen een belangrijke tegenstrijdigheid op. Enerzijds houdt u vol dat “de taliban van jullie eisten dat jullie tegen de Amerikanen en het nationale leger moesten vechten” (CGVS, p.10) en dat “uw vader hen zei dat jullie niet tegen de Amerikanen wensten te vechten” (CGVS, p.11), maar even later, wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met een bedenking hierover, verandert u het geweer van schouder en heet het dat “u dat nooit gezegd heeft” en dat “uw vader hen gewoon had gezegd niet te vechten in het dorp” (CGVS, p.11). Dit is opmerkelijk. Dat overigens, als reactie op uw vaders bezwaren, de taliban het dan maar afdruipten is op zichzelf volkomen ongeloofwaardig, ook al waren ze volgens uw vader “heel boos” (CGVS, p.11). Geconfronteerd met deze overpeinzing, haalt u als reden voor hun aftocht net dat argument aan dat hun binnenkomst in het dorp bij klaarlichte dag überhaupt zo onwaarschijnlijk maakte, namelijk dat “het nationale en Amerikaanse leger in de buurt waren” (CGVS, p.12). Dergelijke inconsistenties en flagrante tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw bewering dat de confrontatie van uw vader met de taliban heeft plaatsgehad en dat deze de directe aanleiding was van de dood van uw vader.

Ten slotte vallen er nog andere argumenten op te sommen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo kan u niet verklaren waarom de taliban een aanslag pleegden op uw vader aan de hand van het ingewikkeld opzet van een bom met een draad eraan verbonden “die van het bos naar de plaats van de explosie ging” (CGVS, p.12). Geconfronteerd met de bedenking dat het toch gemakkelijker ware geweest uw vader neer te schieten – hij ging volgens uw verklaringen toch bijna elke ochtend alleen jagen (CGVS, p.12 en p.13) – besluit u dat u het ook niet begrijpt (CGVS, p.12). De gedachte dat de taliban zich zouden uitputten in een dergelijke montage om één man te executeren, hierbij bovendien het risico lopend de verkeerde man te treffen, houdt geen steek. Wanneer het Commissariaat-generaal u immers vraagt hoe de taliban zeker konden zijn dat ze de juiste persoon gingen doden, geeft u toe dit niet te weten (CGVS, p.13). Bovendien legt u zelf uit dat de zogenaamde ‘Baremanz’ (jachtschuilplaats), waar uw vader, volgens uw verklaringen het leven liet, behalve door uw vader, ook nog door anderen werd gebruikt (CGVS, p.13 en 14). Deze redenering toont aan dat het niet noodzakelijk uw vader was die het doelwit was van de ontploffing, en dat u uw vrees voor vervolging vanwege uw familieband met uw vader, bijgevolg niet geloofwaardig kan maken. Verder legt u nog enkele flagrant tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u enerzijds dat u na de dood van uw vader “niet één nacht bent thuis geweest” omdat u “zich verborg” (CGVS, p.15), wat u overigens al eerder aanbracht toen u zei dat u “zich ongeveer 10 dagen heeft verborgen toen uw problemen begonnen” (CGVS, p.6). Anderzijds heeft u het over de dreigbrief die u, hoewel naar jullie huis gebracht, niet had gezien “toen u ‘s ochtends vertrok”, en ook nog over het feit dat u “het land aan het irrigeren was” toen de brief kwam (CGVS, p.15). Ook over de inhoud van de brief verklaart u één keer dat “ze u wilden omdat u als zoon van een spion ongetwijfeld ook spion zou worden” (CGVS, p.11), en de volgende keer bleek u “slechte dingen te hebben gezegd tegen hen”, waardoor u “uw vaders lot zou delen” (CGVS, p.15). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen over de laatste dagen vóór uw vlucht uit Afghanistan en over de dreigbrieven van de taliban - toch op zijn minst essentiële aspecten van uw asielrelaas – doen de geloofwaardigheid van uw vrees verder op de helling staan.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten.

De documenten die u voorlegt (de kopie van de taskara, het opsporingsverzoek en de rodekruisberichten) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zij bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève geweigerd worden.”

De Raad schaart zich achter deze motieven. Deze motieven, die terecht zijn en allen hun grondslag vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet weerlegd met valabele argumenten zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betreffende 'de aanvaring die zijn vader had met de taliban daags voor zijn overlijden' stelt te volharden in zijn afgelegde verklaringen en dat hij geen andere uitleg kan verschaffen waarom de taliban zijn vader op die manier om het leven heeft gebracht, volstaat dit uiteraard niet om het motief dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

2.6. Waar verzoeker stelt dat hij na het overlijden van zijn vader bijna niet meer naar huis ging uit schrik hetzelfde lot te ondergaan als zijn vader omdat hij de oudste zoon was, dat hij zich zoveel mogelijk verborg om problemen met de taliban te vermijden, hij slechts enkele keren naar huis is gegaan om zijn moeder gerust te stellen en dat zij hem de dreigbrief, waarin werd gesteld dat hij doelwit was omdat hij de zoon was van een spion, had gegeven, tracht hij de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, door onder andere *a posteriori* verklaringen of het kiezen van één van de twee weergegeven verhaallijnen. Dit volstaat uiteraard niet om de motieven betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.7. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn jonge leeftijd om het gebrek aan kennis te vergoelijken alsook meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn lage scholingsgraad terwijl hij diende rekening te houden met verzoekers persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogen, de leeftijd en de psychische stoornissen en dat het geen rekening houden door de commissaris-generaal met verzoekers leeftijd en scholingsgraad, blijkt uit het feit dat tijdens het gehoor niet vertrokken werd van een 'free narrative' interview, waaronder wordt begrepen het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt in deze dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen en hij werd op 27 augustus 2012 gehoord op het commissariaat-generaal, tevens in aanwezigheid van zijn voogd. Zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar die eveneens open vragen stelde met betrekking tot het asielrelaas om vervolgens over te gaan tot het stellen van open en gesloten vragen. Aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers leeftijd en scholingsgraad blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze terug te vinden is in het administratief dossier. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een jeugdig persoon met een lage scholingsgraad worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker geeft verder ook niet aan met welke psychische stoornissen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden, zodat voornoemde argumentatie niet dienstig is.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.8. Verzoekers argumentatie dat de commissaris-generaal zich heeft gefocust op een aanvaring die zijn vader had met de taliban maar dat hij veel meer kan vertellen over de taliban en hun acties in zijn regio en de commissaris-generaal hierop ten onrechte niet is ingegaan, is niet dienend nu verzoeker, toen hij gevraagd werd naar de redenen waarom hij Afghanistan verlaten heeft, als reden voor zijn vlucht de aanvaring van zijn vader met de taliban, het overlijden van zijn vader en de dreigbrief als redenen opgaf, zodat niet kan worden ingezien op welke andere 'acties' van de taliban de commissaris-generaal had moeten ingaan tijdens het gehoor. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker doelt op de algemene veiligheidssituatie in zijn regio, kan hij eveneens niet gevolgd worden daar de commissaris-generaal deze veiligheidssituatie in de bestreden beslissing beoordeelde in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker meent dat hij voldoet aan het profiel om in aanmerking te komen voor vervolging door de taliban, dat zijn vader er immers van verdacht wordt te hebben samengewerkt met de overheid en dat dit zijn consequenties heeft naar hem toe als oudste zoon en hiervoor verwijst naar een rapport van het UNHCR waarin wordt gesteld dat zelfs kinderen die samenwerken of verdacht worden van samenwerking met de overheid het risico lopen om geëxecuteerd te worden, wijst de Raad erop dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht zodat verzoeker dan ook niet dienstig kan verwijzen naar het rapport van het UNCHR in zoverre het betrekking heeft op 'samenwerken of verdacht worden van samenwerking met de overheid'. Immers heeft verzoeker niet aannemelijk kunnen maken dat zijn vader persoonlijk vervolgd werd door de taliban noch dat hij zelf persoonlijk vervolgd wordt. Zodoende is ook verzoekers argument dat de verdenking van zijn vader consequenties heeft naar hem toe als oudste zoon, niet aannemelijk.

2.10. Verzoeker stelt verder nog dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. De Raad wijst dienaangaande naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 2.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre verzoeker zich beroept op artikel 4, 5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, het voornoemde artikel omgezet werd in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.11. Ter terechtzitting legt verzoeker zijn taskara neer en legt de verwerende partij een 'Subject Related Briefing – Afghanistan – Corruptie en valse documenten' neer. Verzoeker bevestigt de nodige tijd te hebben gekregen om het document in te kijken en licht mondeling toe dat het gevaarlijk is als dergelijke documenten als algemeenheid worden aanzien, dat het dan voor mensen van Afghanistan niet meer mogelijk is om nog iets te bewijzen en dat er toch een controle moet mogelijk blijven naar de authenticiteit van stukken.

In zoverre verzoeker per aangetekend schrijven 2 brieven alsook hun vertaling voorlegt als bewijs van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen *supra* werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. De brieven die verzoeker ter staving van het relaas bijbrengt kunnen hoe dan ook geenszins enige bewijswaarde hebben. Verzoekers identiteit wordt *in casu* niet betwist, aldus is zijn taskara evenmin dienstig.

2.12. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Aldus is verzoekers argument dat hij zich niet zal kunnen beroepen op de bescherming van zijn land van herkomst niet dienstig.

Verzoeker slaagt er niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is zodat in zoverre verzoeker zou menen dat hij slachtoffer werd van ernstige trauma's, dit evenmin

geloofwaardig is. Waar verzoeker nog stelt dat een terugkeer naar Afghanistan een psychologische ontreddeering teweeg zal brengen, beperkt hij zich tot een louter hypothetische bewering.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gezien de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in zijn geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan beoordeeld te worden.

De Raad volgt de commissaris-generaal waar hij bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie rekening houdt met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" d.d. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan in de eerste helft van 2011 verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. De veiligheidsproblemen blijken zich voornamelijk in de districten Shinwari, Ghorband en Koh-I-Safi voor te doen terwijl de meeste andere districten als rustig worden beschouwd. Uit de informatie blijkt eveneens dat de districten met zware AGE-presentie tussen juli en november 2011 weerom Ghorband, Shinwar en Koh-i-Safi zijn alsook dat in weerwil van de aanwezigheid van taliban het in Koh-i-Safi wel relatief kalm bleef. Volgens de informatie is er sprake van een ALP-programma in Shinwari en Ghorband, districten welke dan ook uit de tweede fase van transitie gelaten zijn. Uit de documentatie blijkt eveneens dat de rest van de provincie Parwan (en aldus ook de districten Bagram en Koh-i-Safi) sinds einde 2011 zich volledig onder ANSF controle bevinden en dat in 2012 de districten Shinwari en Ghorband woelig blijven.

Hoewel er zich ook in het district Bagram veiligheidsincidenten voordeden, kan hieruit niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagram, in de provincie Parwan. Verzoekers verwijzing naar ambtsberichten aangaande Afghanistan en de citering daaruit, wijzen op het feit dat het aantal burgerdoden in de tweede helft van 2011 steeg in Centraal Afghanistan met 80% ten opzichte van 2010, doch dat deze toename voornamelijk plaatsvond in Kaboel. Betreffende de provincie Parwan, stelt het geciteerde ambtsbericht dat deze provincie over het algemeen veilig lijkt, zodat verzoeker geenszins kan voorhouden, op basis van deze informatie, dat het duidelijk is dat in Parwan regelmatig aanslagen plaatsvinden zodat er geen veiligheid kan worden gegarandeerd.

In zoverre verzoeker meent dat uit recentere berichtgeving blijkt dat de onveiligheidssituatie van het gebied waarvan hij afkomstig is erop achteruitgaat, beperkt hij zich tot de verwijzing naar een website van een Belgische krant, zonder te specificeren naar welk artikel hij wenst te verwijzen, zodat deze kritiek niet dienstig kan worden aangevoerd.

Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Koh-i-Safi in overweging diende te nemen, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij al zijn hele leven in het district Bagram heeft gewoond en verzoekers argumentatie in zijn verzoekschrift dat de taliban zich niet laat weerhouden door districtgrenzen een loutere bewering betreft, wijst de Raad erop dat uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat er actueel ook voor burgers in het district Koh-i-Safi geen sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Ook hier laat verzoeker na om elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de bovenvermelde evaluatie.

Waar verzoeker nog enkele voorbeelden aanhaalt om aan te tonen dat de taliban in het grensgebied Bagram – Koh-i-Safi – Kapisa, zeer actief is en het er zeer onrustig is, beperkt hij zich tot loutere beweringen zonder aan te tonen dat deze gebeurtenissen werkelijk hebben plaatsgevonden.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat een vestigingsalternatief quasi onmogelijk is, wijst de Raad erop dat *in casu* geen melding wordt gemaakt van een vestigingsalternatief, maar de Raad concludeert dat er voor verzoeker in de provincie Parwan, waarvan hij verklaart afkomstig te zijn, actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.16. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER